

Saskia Noort
Debet

2014
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Proloog

Zijn handen omklemmen het stuur van zijn Audi all-road quattro alsof het een reddingsboei is. Hij beweegt zijn hoofd van links naar rechts en voelt zijn nek kraken. Zijn hele lijf dreunt van de adrenaline. Vechten. Hij doet het al jaren. Hij is het zo zat. Maar stilstaan is geen optie. Dan gaat hij er zeker aan. Er rest hem weinig keuze. Vluchten of overgave. De hele flikkerse zooi aan de politie geven.

Met zijn duim draait hij aan het volumewieltje op het stuur. Zijn vingers tappen mee met de lijzige loungebeat. Eerst maar eens naar huis. Een biertje, een slaappil. Morgen ziet alles er anders uit. Zoals altijd. Morgen blijken er mogelijkheden te zijn die hij nu niet ziet. Nu ziet hij alleen de afgrond, waar hij in hoog tempo en zonder rem op afstevent.

Hij drukt het gaspedaal dieper in. Nog anderhalf uur. Thuis. Voor zover daar nog sprake van is.

De herrie van vanavond galmt na in zijn hersenpan. De grote finale. Wat een farce. En hij wist het. Hij wist het al toen hij eraan begon. Er zijn te veel talentenjachten en te weinig talenten. Het heeft geen zin een formule uit te melken tot de laatste zure druppel. Maar hij is het kwijt. Zijn talent, zijn inspiratie, zijn drive. Het is hem allemaal afgenomen. Hij is een geldmachine geworden. Net zoals de rest. Als hij denkt aan wie hij ooit

was... hij kan het zich nauwelijks nog herinneren. Alsof het over een ander gaat, in een ander leven. Een oude vriend die hij uit het oog is verloren.

Hoe kom je terug bij jezelf? Dat is de vraag die hem het laatste jaar bezighoudt. Hoe vind ik die jongen terug, de lol, het plezier, de liefde, de overtuiging? Hij mist het.

Ooit hield hij van kamperen. De aardse geur van modder en gras kon hem dolgelukkig maken. Wakker worden van kwetterende vogels, het doek openritsen en met je slaperige hoofd een kop koffie zetten op de gasbrander. Hij verlangt ernaar. Het pure. Niet meer met een roffelend hart wakker liggen over aflossingen van torenhoge schulden. Verkopen die hap. Weg met die dure kutvilla. Waarom heeft hij dat in godsnaam allemaal gewild, ooit? Waarom kon hij geen genoeg nemen met wat er was? Hij zou de hele teringbende zo inruilen om terug te komen bij zichzelf. Bij de liefde. Bij Karen.

Hij doet er alles aan. Yoga. Meditatie. Haptonomie. Mindfulness. Helpt allemaal geen ene reet. De waarheid onder ogen zien, daar zal hij mee moeten beginnen. En de waarheid is dat hij heeft gefaald. Op elk terrein. Dat zijn leven in gevaar is. Dat hij met zijn rug tegen de muur staat. Ze hebben hem bij de ballen. Naar de politie stappen zou zelfmoord zijn.

Hij tast in de binnenzak van zijn jasje en pakt zijn

iPhone. Hij weet het, hij hoort het Karen zeggen. Ben je verslaafd aan dat ding of zo? Levensgevaarlijk, rijden en twitteren tegelijk. Maar hij moet zichzelf kastijden. Hashtag MTBVW. *May the Best Voice Win.*

wat een baggershow!!!! / Dat je zo ver kunt komen met krijsen! / weer een mislukking van Michel Brouwers / stuurmetpensioen / kan die klootzak oprotten met z'n kutshows? / denk dat hij bedoelt *May the Best Fuck Win...*

Hij scrollt over het scherm, met één oog op de weg gericht. Kort daarna gaat de telefoon. *Dr. Bernard*, staat er. Zo heeft hij haar in zijn telefoon verborgen, na hun eerste ontmoeting in een karaokebar in Amsterdam, waar ze samen straalbezopen dit lied zongen. 'Waar ben je?' vraagt Claire. Nog geen jaar geleden was haar stem hunkerend. Nu klinkt ze kil en woedend.

'Op weg naar huis,' antwoordt hij.

'Je bent zo'n slappe lul...' zegt ze.

'Klopt, schat. Maar dat wist je al. We hadden toch een deal?'

'Een deal. Zo noem jij dat? Een fokking deal? Wat ben jij voor patiënt?' Grof in de mond. Schitterend vond hij dat in het begin. Nu stoort het hem mateloos.

'Claire, je zou me niet meer bellen. We zouden het kalm aan doen. Ik ben getrouwd, dat wist je van het begin

af aan... Ik ga niet weg bij haar, nooit...' Hij ratelt het voor zich uit als een mantra en hij heeft minstens een even grote hekel aan zichzelf als zij. En zijn vrouw. Zijn dochters. Zijn werknemers. Wie niet eigenlijk? Hij blijft even stil. Zij ook. Hij heeft nu al spijt dat hij opnam. En toch zit hij als een magneet vastgezogen aan de telefoon.

'Het was een rukavond. Verschrikkelijk,' mompelt hij voor zich uit. Een geërgerde zucht klinkt aan de andere kant. Hij kijkt naar zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Achter hem doemt in razende vaart een auto met groot licht op. Als vanzelf geeft hij meer gas.

'Ik heb het gezien,' antwoordt ze. De auto achter hem komt snel dichterbij. Hij schuift van de linkerrijbaan naar rechts om de malloot voorbij te laten.

'En dan vraag ik me af: waarom kijk ik hiernaar? Waarom doe ik mezelf dit aan? En tegelijkertijd denk ik: hoe kan iemand die beweert zielsveel van mij te houden me zo aan de kant schuiven? Alsof het niets is? Wat betekenen die woorden dan precies, Michel Brouwers?' Nu is het zijn beurt om te zuchten. Iedereen denkt maar aan zichzelf. Ze heeft geen idee hoe klote hij zich voelt, onder welke druk hij staat.

'We hebben het hier al zo vaak over gehad.' Er is er maar één tegen wie ik lieg, denkt hij. Nee, twee. Vier eigenlijk. En dan raakt het hem als een nekslag, het besef dat zijn leven een grote leugen is. Wie zit hij hier

nou voor de gek te houden? Het is zo groot en veelomvattend dat hij werkelijk geen idee heeft hoe hij eruit kan komen. Dat is onmogelijk. En hij heeft zich uit de moeilijkste situaties weten te redden. En tot enkele minuten geleden dacht hij dat hij ook dit zou kunnen fiksen, maar niets is minder waar. Hij heeft het verneukt. En alleen hij zal de prijs moeten betalen.

‘Michel? Ben je er nog?’

‘Ja,’ zegt hij. ‘Claire, meisje... Je bent een fantastische meid, aan jou ligt het niet. Maar het moet ophouden. En je zult het niet geloven, maar ik hou wel van je. Juist daarom doe ik dit.’

De snelweg die voor hem ligt maakt een flauwe bocht naar links. Zijn gedachten zijn nog nooit zo scherp geweest. Hij heeft geen zin meer. Hij is er echt klaar mee. ‘Klootzak,’ zegt ze afgemeten. ‘Hufter.’ En dan drukt ze hem weg.

Hij gooit zijn iPhone op de stoel naast zich en geeft een draai aan de volumeknop. ‘It’s alright,’ schalt het uit de boxen. Voor hem ligt de tunnel. Hij geeft gas. Een vreemd soort opwinding golft door zijn lijf. Voor het eerst in tijden. Hij is niet bang. Het is alsof hij al buiten zichzelf is getreden. Hij heeft er vaker aan gedacht en nu lijkt het de beste en enige keuze die hij kan maken. Deze nacht heeft hij ook het lef, of eigenlijk is hij alles zat genoeg. Hij kijkt hoe zijn voet het gaspedaal nog dieper indrukt. Dan maakt hij zijn riem los,

waarna hij met beide handen het stuur omklemmt. Hij staart naar zichzelf in de achteruitkijkspiegel. In gedachten steekt hij zijn middelvinger op. Naar iedereen die hem genaaid heeft. De oude man. Die dikke klootzak van een Ivo. Zijn telefoon gaat. Hij weet wie het is. Ook naar haar steekt hij zijn vinger op. De auto brult. Hij richt de neus op de betonnen paal recht voor hem. Hij houdt van zijn vrouw, zijn dochters. Karen, Annabelle, Sophie. Ze zijn beter af zonder hem. Ze zullen het redden. Alles draait in zijn hoofd. Hij is niet bang voor pijn. Hij verlangt ernaar. Dat was het, denkt hij voordat zijn Audi zich met hoge snelheid om de betonnen paal vouwt. Zijn borstkas wordt opgevangen door de airbag, waarna zijn lichaam met enorme vaart over het stuur glijdt, zijn hoofd door het brekende glas, totdat hij ineengedrukt wordt, met een doffe klap.

Het is niets, het leven. Hij voelt hoe zijn lichaam zich vult met pijn, hoe zijn gewrichten uit elkaar worden getrokken en zijn nek knakt als een luciferhoutje. Hij wilde dat hij in Karens armen lag en zich gewoon had overgegeven aan de eenvoud en vanzelfsprekendheid van hun liefde. In de verte klinkt het alarm van zijn auto. Hij hapt naar adem. Het borrelt in zijn borstkas en zijn mond vult zich met bloed. Het is klaar, denkt hij, voor hij zijn ogen sluit. Eindelijk klaar.

I

BLARICUM

Hoofdstuk 1

Ik slaap niet. Al maanden. Zelfs niet na een halve fles wijn of een temazepam. Eventjes val ik weg, een uurtje of zo, om vervolgens badend in het zweet wakker te worden met het gevoel alsof ik de volgende dag een gevaarlijke operatie moet ondergaan. Zware druk op mijn borst, een hart dat angstig bonst, gedachten die een eigen, haastig leven leiden en zich herhalen, keer op keer. Ik ben de grip verloren. Op mezelf, mijn man, mijn werk, mijn kinderen. Mijn therapeute zegt dat het de overgang is, en dat op zichzelf is al een reden om wakker te liggen. Ik wil niet dat mijn leven al over de helft is. Ik wil niet dat dit mijn leven is.

Ik lig wakker en kijk naar de bewegende vlekken op het plafond. Takken die heen en weer zwiepen in het licht van de straatlantaarn. De regen slaat hevig tegen de ruiten. Het is drie uur. Michel is nog steeds niet thuis. Ik wacht op hem. Niet omdat ik naar hem hunker of me vreselijke zorgen maak over waar hij blijft, niet omdat ik pas kan slapen met zijn warme lijf naast me. Ik zou willen dat dat het was, dat ik zin had om tegen hem aan te kruipen en ik me veilig voelde in zijn armen. Als ik ergens naar verlang, is het wel onbekommerd van hem te houden. Maar nee, ik wacht gespannen en geïrriteerd. Woedend, dat ben ik. En zodra hij thuiskomt kan ik dat eindelijk ventileren.